

Αναμνήσεις και εμπειρίες από τον μακαριστό Γέροντα Γεώργιο Γρηγοριάτη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εν Πειραιεί 15-10-2014

*Γράφει ο Πρωτοπρεβ. π. Άγγελος Αγγελακόπουλος, εφημ. Ι. Ν. Αγίας Παρασκευής
Νέας Καλλιπόλεως Πειραιώς*

Η άκτιστος Χάρις τού Τρισαγίου Θεού παρέσχε στήν ελαχιστότητά μας τήν
μεγίστη ευλογία νά γνωρίσω καί νά συναναστραφώ μέ μία από τίς μεγαλύτερες
μορφές τού συγχρόνου Αγιορειτικού μοναχισμού, τόν άγιο Καθηγούμενο τής Ι. Μ.
Οσίου Γρηγορίου, παν. αρχιμ. κυρό Γεώργιο Γρηγοριάτη. Όντως ο Γέροντας υπήρξε
σκεύος εκλογής, αυθεντικός, γνήσιος καί βιωματικός θεολόγος, οικουμενικός
διδάσκαλος, παγκόσμιος πατήρ καί φωστήρ τής Ορθοδόξου Εκκλησίας. Από τή
μικρή δεκατριάρχονη εμπειρία γνωριμίας μας μέ τόν μακαριστό Γέροντα Γεώργιο,
θά προσπαθήσουμε νά καταγράψουμε μερικές σκέψεις καί γεγονότα. Η αγάπη καί

τό ενδιαφέρον τού Γέροντος για τούς νέους είναι πασίγνωστα. Αυτά τά χαρακτηριστικά έδειξε και σ'εμάς.

Ὡς φοιτητή θεολογίας και μέλλοντα κληρικό, μάς τόνιζε διαρκῶς ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἔδωσε τόν τίτλο «θεολόγος» και ἀναγνωρίζει μόνο τρεῖς ἁγίους ὡς «θεολόγους»: τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο και τόν ὅσιο Συμεών τόν νέο Θεολόγο. Μόνο αὐτοί οἱ τρεῖς εἶναι οἱ πιό γνήσιοι και πιό αὐθεντικοί θεολόγοι, μετά, βεβαίως, ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό Λόγο, τόν Χριστό. Γιατί, θεολόγος ἀποκαλεῖται αὐτός, πού ἔχει δεῖ τόν Θεό Λόγο, πού ἔχει ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ Λόγου. Θεολόγος ἐν πρώτοις εἶναι ὁ θεόπτης, ὁ αὐτόπτης και αὐτήκοος τοῦ Θεοῦ Λόγου. Θεολογία εἶναι ἡ θεοπτία. Μέ τήν ἔννοια αὐτή οἱ πρῶτοι θεολόγοι εἶναι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού εἶδαν, ἔζησαν και βίωσαν τόν Χριστό. Θεολόγος, κατά δεύτερον, εἶναι ὁ «ἐπόμενος τοῖς ἁγίοις πατράσι», εἶναι αὐτός πού ἀκολουθεῖ πιστά και μέ πνεῦμα ταπεινώσεως τούς γνησίους και αὐθεντικούς θεολόγους και θεόπτες, τούς ἁγίους Ἀποστόλους και τούς ἁγίους Πατέρες. Θεολόγος, ἐπίσης, εἶναι και ὅποιος προσεύχεται. «Εἰ ἀληθῶς προσεύχη, θεολόγος εἶ», λέει ὁ Εὐάγγελος. Τό Ὁρθόδοξως θεολογεῖν, συμβούλευε ὁ Γέροντας, εἶναι τό ἀλιευτικῶς θεολογεῖν και ὄχι τό ἀριστοτελικῶς και φιλοσοφικῶς θεολογεῖν, ὅπως συμβαίνει κατ'ἀρχήν στήν αἰρετική και ἐκπεσοῦσα Δύση, ἰδίως στίς αἰρετικές παρασυναγωγές τοῦ Παπισμοῦ και τοῦ Προτεσταντισμοῦ, και κατά δεύτερον στήν καθ'ἡμᾶς Ἀνατολή, ἰδίως στούς κόλπους τῆς παναιρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ και διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καλή εἶναι ἡ ἀκαδημαϊκή θεολογία, ὅταν συνδέεται ἄρρηκτα και ὀργανικά μέ τήν ἐμπειρική και βιωματική θεολογία. Σέ ἀντίθετη περίπτωση, οἱ συνέπειες εἶναι ἀπρόβλεπτες. Ὁ συγκερασμός ἐμπειρική και ἀκαδημαϊκή θεολογίας φέρνει τά καλύτερα ἀποτελέσματα. Θεολόγος δέν καθίσταται ὅποιος περνᾷ μέ ἐξετάσεις στίς Θεολογικές και Ἐκκλησιαστικές Σχολές και Ἀκαδημίες, φοιτᾷ σ'αὐτές και παίρνει τό πτυχίο θεολογίας, τό μεταπτυχιακό και τό διδακτορικό ἢ ἀκόμη γίνεται πανεπιστημιακός και ἀκαδημαϊκός καθηγητής θεολογίας. Γιατί, ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ πολλές φορές ἱστορικά και ἀποδεικνύεται και μέχρι σήμερα, πολλοί ἀπό τούς πτυχιούχους και ἀκαδημαϊκούς θεολόγους, μέ ἐλάχιστες φωτεινές ἐξαιρέσεις, κηρύττουν και πράττουν ἀντίθετα πρός τήν Ὁρθόδοξη θεολογία και πίστη, τό Εὐαγγέλιο, τήν Ἁγία Γραφή, τούς Ἱερούς Κανόνες, τούς Ἁγίους Πατέρες και τήν ἐν γένει Ὁρθόδοξη Παράδοση και καθίστανται ἀθεολόγητοι θεολόγοι ἢ καλύτερα θολολόγοι, σύμφωνα μέ τόν Γέροντα Παῖσιο, ἀντίχριστοι, ἄθεοι, αἰρετικοί, οἰκουμενιστές, ἐπειδή τούς λείπει ἀκριβῶς αὐτή ἡ ἐμπειρική σχέση μέ τόν ἴδιο τόν Θεό Λόγο. Ἐπομένως, κατέληγε ὁ Γέροντας, ἡ θεολογία εἶναι πρωτίστως ἐν Χριστῷ βίωμα και ἐμπειρία και ὄχι ξερές ἀκαδημαϊκές, γνωσιολογικές και νοησιαρχικές σπουδές και γνώσεις. Δέν πρέπει νά ξεχνᾷμε, ἔλεγε, ὅτι ἡ σωστή, ὀρθόδοξη θεολογία καλλιεργήθηκε και καλλιεργεῖται στά ὀρθόδοξα μοναστήρια (ὄσα ἀ'αὐτά παραμένουν ὀρθόδοξα και

δέν ἔχουν κλίνει γόνυ στόν οἰκουμενισμό) καί ὅτι ἀπό'κεῖ ἔβγαιναν καί βγαίνουν οἱ πραγματικοί θεολόγοι καί ὄχι ἀπό τίς σχολές.

Εἶχαμε ἐκμυστηρευτεῖ στόν Γέροντα τόν μύχιο καί ἐκ νεότητος πόθο μας γιά τήν ἁγία ἱερωσύνη. Σέ ἐρώτησή μας «πώς θά καταλάβω, Γέροντα, ὅτι θέλει ὁ Θεός νά γίνω ἱερεύς»; μᾶς ἀπάντησε ὅτι ὁ ἴδιος Θεός διαλέγει τούς ἀνθρώπους, πού θά τόν διακονήσουν ὡς ἱερεῖς, στέλνοντας μιά ἀνέκφραστη καί ἄρρητη μυστική πρόσκληση στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, πού τοῦ προκαλεῖ φλέγοντα πόθο γιά τήν ἁγία ἱερωσύνη. Ἐφ'ὅσον δέν ὑπάρχουν κωλύματα, ἀλλά τηροῦνται οἱ ἱεροκανονικές προϋποθέσεις, μπορεῖς, ἔλεγε, νά γίνεις καλός καί ἅγιος ἱερεύς, σάν τόν ἅγιο Νικόλαο τόν Πλανά. Στήν ἐποχή μας, ὑπογράμμιζε, χρειαζόμαστε καλούς ἱερεῖς.

Ὅταν χειροτονήθηκαμε στόν βαθμό τοῦ πρεσβυτέρου, ὁ Γέρων Γεώργιος, ἐκτός τοῦ ὅτι βρισκόταν νοερῶς μαζί μας διά τῆς προσευχῆς, συμμετέχοντας δι'αὐτοῦ τοῦ τρόπου στήν προσωπική μας Πεντηκοστή, ἀπέστειλε ἱερέα, πνευματικό του τέκνο, ὡς ἐκπρόσωπό του στήν μεγαλύτερη καί ἱερότερη αὐτή στιγμή τῆς ζωῆς μας.

Μετά τήν χειροτονία μας, ὅταν πήγαμε στήν Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου ὡς νέος ἱερεύς, χάρηκε πάρα πολύ, καί μᾶς ἔδωσε ὡς εὐλογία ἕνα ἐπιτραχήλιον, τό ὁποῖο φυλάττουμε ὡς πολύτιμο θησαυρό καί ἐνθύμιό του.

Ἡ τιμή καί ἡ ἀγάπη, πού ἔδειχνε ὁ Γέροντας πρός τούς ἱερεῖς, καταδεικνύεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι μᾶς καλοῦσε νά συμμετάσχουμε – ὅσες φορές ἤμασταν παρόντες – στήν Κυριακάτικη Σύναξη τῶν Πατέρων τῆς Ἱ. Μονῆς, βάζοντάς μας σέ περίοπτη τιμητική θέση ἐκ δεξιῶν του καί ἐπισημαίνοντας ὅτι ἐκτός ἀπό τούς ἁγιορεῖτες μοναχούς καί ἱερομονάχους, ὑπάρχουν καί πολλοί ἔγγαμοι ἐν τῷ κόσμῳ ἱερεῖς, πού ἀγωνίζονται, καί ὅτι δέν ἔχει τόσο μεγάλη σημασία ὁ τόπος, στόν ὁποῖο βρίσκεται κανεῖς, ἀλλά ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο ἀγωνίζεται, ὅπου κι ἄν βρίσκεται.

Ἡ ἀπέραντη ἐν Χριστῷ ταπείνωση τοῦ Γέροντος φαινόταν καί ἀπό τό γεγονός ὅτι, ἐνώ ὁ ἴδιος ἦταν ἐμπειρικός καί ἀκαδημαϊκός θεολόγος, ὅταν ἔγραφε κάποιο θεολογικό κείμενο, ἔκρινε σωστό νά τό δώσει καί σ'ἐμᾶς, πού εἴμαστε νήπια, μειράκια θεολογικῶς, (ὅπως καί σέ πολλούς ἄλλους) μέ τήν παράκληση νά τό μελετήσουμε, νά τοῦ ὑποδείξουμε τά τυχόν λάθη του καί νά ἐκφράσουμε τή γνώμη μας.

Ὁ Γέρων Γεώργιος λυπόταν καί πονοῦσε πάρα πολύ γιά τά οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα, τήν καταπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τίς ἐκκλησιολογικές παρεκτροπές ἐκ μέρους πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκόπων, ἐπισκόπων καί ἀκαδημαϊκῶν θεολόγων, τούς ὁποίους, ὅμως, εἶχε τήν δύναμη, τήν τόλμη καί τό θάρρος νά

έλέγχει πάντοτε έν αγάπη, αλλά και άληθεια, όπως αποδεικνύουν τά μοναδικά και άνεπανάληπτα συγγράμματά του.

Λυπόταν, επίσης, καρδιακώς για τήν έξασθένηση τής φωνής και τής άντιδράσεως του Άγιου Όρους σέ θέματα πίστεως και οίκουμενισμού.

Θά ήταν μεγάλη παράλειψη νά μήν αναφέρουμε ότι στους θεολογικούς αγώνες και τά συγγράμματα του Γέροντος και έλαχίστων άλλων, όφείλεται ή άκύρωση τής συμφωνηθείσης ψευδοενώσεως τής Όρθοδόξου Έκκλησίας μέ τους αίρετικούς Άντιχαλκηδονίους Μονοφυσίτες και ή μέχρι σήμερα άποτυχία τών Διαλόγων μέ τους αίρετικούς Παπικούς.

Πάγια θέση του Γέροντος ήταν ότι ή κόκκινη γραμμή για τήν έφαρμογή τής διακοπής του μνημοσύνου πατριαρχών και επισκόπων είναι ή πλήρης ένωσή τους μέ τήν κακοδοξία και τήν αίρεση, ή όποία προϋποθέτει τήν συλλειτουργία και τό κοινό ποτήριο. Μέχρι τότε όφείλουμε νά αγωνιζόμαστε μέ όλες μας τίς δυνάμεις έναντίον τής παναιρέσεως του Οίκουμενισμού έντός τών τειχών τής Όρθοδόξου Έκκλησίας. Ό ίδιος, βεβαίως, δέν προχώρησε στη διακοπή του μνημοσύνου του πατριάρχου.

Ό Οίκουμενισμός και ό Παλαιομερολογητικός Ζηλωτισμός, έπεσήμαινε, άποτελούν τά δύο άκρα, τά όποία δέν έκφράζουν τήν Όρθόδοξη πίστη, θεολογία και Έκκλησία. Η Όρθοδοξία είναι ή μέση και βασιλική όδός.

Καταλήγοντας, θά θέλαμε νά έπισημάνουμε ότι ή άκτινοβολία του Γέροντος Γεωργίου δέν μπορεί και δέν πρέπει νά περιοριστεί μόνο μέσα στα στενά όρια τής Ί. Μ. Όσίου Γρηγορίου ή του Οίκουμενικού Πατριαρχείου και τής Έκκλησίας τής Έλλάδος. Ό Γέρων Γεώργιος είναι μία οίκουμενική, μία παγκόσμια προσωπικότητα και άνήκει στην οίκουμενική, τήν καθ'όλου Όρθόδοξη Έκκλησία. Γι'αυτό και ταπεινώς φρονοΰμε ότι θά πρέπει νά αναδειχθεί και νά προβληθεί, έκτός τών άλλων, κυρίως και πρωτίστως τό δογματικό, άντιαιρετικό και άντιοικουμενιστικό έργο του Γέροντος, μέ τήν διοργάνωση ήμερίδων και συνεδρίων.

Πηγή: impantokratoros.gr